

За часъ трае бисерна росица,
Лудо-младо, —
И до часъ я няма!

Съ дене имотъ, а съ години радостъ,
Лудо-младо!
Съ дене животъ — съ дене ли е младостъ,
Лудо-младо?
Превара голяма!

Х о р ъ

Време — най-бързия конь на света,
Гони нощта, —
Тежко му който остава
Той току-тъй да минава.

Никога той се не връща назадъ!
Момко ле младъ,
Хващай за гривата коня —
Съ него честъта се догоня.

В т о р а з а р е д а

Остави си лудо-младо
На бачия рудо стадо, —
Яхна коня, слезе въ село.
Съ китка сминова на чело,
Въ пътъ застигна мома мала,
На седенки закъсняла.
Викна лудо отъ далеко:
«Чакай, момне, по-полека,
Заедно да идемъ двама!»
— Не е дума, ни измама,
По менъ стара майка иди —
Бягай, лудо, ще ни види! —
Мома бърза и нехае;
Момку сърдце бий, играе,
Като въ чаша руйно вино.